

Gennemlæsning — vil man som Resultat deraf faa, at der her er Tale om en Forhandling mellem to Lande, af hvilke det ene har Suveræneteten, og det andet har den ikke, og det Land, der har Suveræneteten, er Danmark. Dette fremgaar særlig klart af de forklarende Bemærkninger, som slutter sig til Traktaten. Disse Bemærkninger er jo Offentligheden bekendt, men jeg kunde have ønsket, at man fra den højtærede Regerings Side, da man gik til at forelægge Traktatforslaget, havde erhvervet norsk Samtykke til at forelægge ogsaa disse Bemærkninger, der er af saa stor Værdi for Vurderingen af hele Traktaten, for den danske Offentlighed ad officiel Vej.

Jeg gaar altsaa ud fra, at Traktatens hele Forudsætning er dansk Suverænetet. Men dette Forhold er bevidst tilsløret, og denne bevidste Tilsløring kan maaske lette Gennemførelsen af Traktaten i Norge, men den maa selvfølgelig vanskeliggøre den i Danmark. Uklarhed giver altid Mulighed for Tvist. Mange Processer er opstaaet paa Grund af uklare Kontrakter, og dette er særlig skæbnsvangert for en Kontrakt som denne, hvis væsentligste Formaal netop er at fjerne Mulighederne for Tvist. Naar man ellers staar overfor en uklar Kontrakt, vil Forholdet dog i Regelen være det, at Uklarheden først efterhaanden bliver Parterne bevidst; men her er Uklarheden tilstræbt, her har, saa vidt man kan skønne efter de Meddelelser, der allerede foreligger for Offentligheden, straks fra Begyndelsen hver Part sin Opfattelse. Det vil her være af største Interesse at se den norske Regerings Forestilling til Stortinget, sammenligne den med de Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister her i Dag har fremsat, og sammenligne dem med den Redegørelse, der foreligger i Dag fra den norske Konstitutionskomité. Allerede for at faa Lejlighed til en saadan Sammenligning, som vil være af stor Betydning for Traktaten, vil det være nødvendigt, at denne Sag behandles i et Udvalg.

Det Spørgsmaal, som man har begrænset sig til at søge løst, er Spørgsmaalet om Fangststationer. Det forekommer mig, at ogsaa paa dette Punkt er Traktatens Løsning ikke særlig fyldestgørende. Jeg er i særlig Grad betænkelig ved Traktaten af rent praktiske Grunde. Ved § 1, som er dens svageste Punkt udfra min Oplættelse, har man inddraget under det Omraade, som Traktaten omfatter, hele Strækningen fra Lindenovsfjord til Nordostrundingen, deriblandt ogsaa Strækningen mellem Lindenovsfjord og

Angmagssalik, d. v. s. hele denne Strækning, der hedder Frederik VI.s Kyst. Nu siger det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, og deri har han jo Ret, at Navnet Frederik VI.s Kyst giver ingen Ret; men jeg tror, at man dog har Lov til at fremhæve, at dette Navn viser, at Danmarks Interesse for denne Strækning ikke er af ny Dato.

I øvrigt forekommer det mig, at af de praktiske Spørgsmaal, som denne Traktat giver Anledning til at drøfte, er der særlig Spørgsmaalet om den 5 Aars Hævd, som Traktaten giver Adgang til. Naar man gaar i Land og etablerer en Bygning, har man derved sikret sig for 5 Aar. Hvorledes konstateres det, at man har været der for 5 Aar siden? Hvem afgør det? Hvem hævder Retten for den, der har den? Hvilken er Retsvirkningen af en Overtrædelse? Vil ikke Virkningen af denne Traktat være, at Nordmændene vil kunne gaa i Land paa denne Kyst og oprette en Fangststation, og hvis de efter et Par Aars Forløb vender tilbage og finder Eskimoer der, vil de med Henviisning til Traktaten kunne forlange, at disse Landets egne Børn skal vige for den fremmede, der har sat sig fast der? Ja, det er utvivlsomt Traktatens Virkning, og hvis man tror, det er egnet til at fremme det gode Forhold, forekommer det mig, at man ikke gør sig klart, hvad Virkningen vil blive.

Det forekommer mig, at der her er aabnet en overordentlig farlig Adgang for norske Fangere til at sætte sig fast paa denne Strækning mellem Eskimoernes Bebyggelse deroppe, mellem Angmagssalik og Lindenovsfjorden. Det vil kunne være farligt; dels fordi, som jeg har nævnt, dette vil kunne give Anledning til Konflikt, men dels ogsaa, fordi Nordmændene, som sætter sig fast der, vil være i Stand til at lave en saadan Fangststation til et Slaraffenland for Grønlænderne. De vil kunne give Grønlænderne en let Adgang til Kød, som Nordmændene ikke har nogen Interesse i, men som er af stor Interesse for Grønlænderne. De vil kunne give Grønlænderne meget større Priser for deres Produkter, end den danske Monopolhandel er i Stand til at give, idet de ikke har den modsvarende Forpligtelse, som Monopolet har, at levere Varer til lave Priser. De vil endelig kunne give Eskimoerne en Adgang til Spiritus, som maaske ogsaa kan øve sin Tiltrækning.

Af disse Grunde anser jeg det for meget uheldigt at vedtage denne Traktat, thi der er nu en Gang Forskel paa dette, at en Mand maaske vover sig derind ganske paa sin egen Risiko, og paa, at han kan gøre det